

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 54834

гр. София, 12.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: М. Н. СТ.

като разглежда докладваното от М. Н. СТ. Частно гражданско дело № 20241110110764 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 410 и сл. от ГПК.

Образувано е по заявление на „(фирма)“ ЕООД за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу А. Е. А. за сумите, както следва: 299,88 лв., представляваща главница по Договор за кредит „Бяла карта“ № *** _ ***, сключен на 17.02.2021 г. между длъжника и „(фирма)“ ООД, вземанията по които са прехвърлени от последния на заявителя с договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 31.03.2022 г., ведно със законната лихва от 22.02.2024 г. до изплащане на вземането, сумата от 21,87 лв., представляваща договорна лихва за периода от 17.02.2021 г. до 27.04.2022 г., сумата от 77,75 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 17.02.2021 г. до 13.02.2024 г., и сумата от 160,01 лв. – представляваща неплатени дължими такси, както и разноски в заповедното производство: държавна такса в размер на 25 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

При извършване на проверка за редовност, допустимост и основателност на заявлението, съобразно вменените му по закон служебни правомощия, съдът намира, че заявлението в частта относно сумата от 160,01 лв. – представляваща неплатени дължими такси, следва да бъде отхвърлено. Съображенията за това са следните:

Разпоредбите на чл.411, ал.2, т.2 и т.3 ГПК задължават съда да откаже издаване на заповед за изпълнение, когато искането е в противоречие със закона и с добрите нрави, както и когато то се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това. Задължението на съда да следи служебно за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител, е предвидено и в чл.7, ал. 3 ГПК.

В случая длъжникът има качеството на потребител по смисъла на § 13, т.1, вр. т.12 от ДР на Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, поради което по отношение на представения договор за кредит са приложими правилата на Закон за потребителския кредит /ЗПК/ и разпоредбите на чл.143 – 148 ЗЗП. Съгласно приложимия закон и при анализ на представените доказателства съдът намира, че по отношение на уговорените неустойки е налице нарушаване на императивни норми на ЗПК, като клаузите са в противоречие с

добрите нрави, не отговарят на изискването за добросъвестност и водят до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца/доставчика и потребител.

Задължението за заплащане на такси „разходи за действия по събиране задълженията“ се поражда от неизпълнението на главните задължения на кредитополучателя да върне на падежа предоставената му в заем сума, ведно с възнаградителната лихва. С оглед посочената обусловеност на задълженията, респ. предпоставките за възникването на процесното такова за такса, то следва да се приеме, че целта на последното е да обезпечи срочното изпълнение на основните задължения на кредитополучателя и да обезщети вредите от тяхното неизпълнение. Целта на таксите и комисионните по смисъла на разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 ЗПК, на която се позовава заявителят, е да се покрият административните разходи на кредитора при предоставяне на допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, но различни от основната услуга по предоставяне на кредит, а отделно от това следва да се посочи, че кредиторът не може да изисква заплащане на такси за действия, свързани с управление на кредита, тъй като те са част от дейността му по предоставяне на кредита – чл. 10а, ал. 2 ЗПК, както и да събира повече от веднъж такса за едно и също действие. Посочената клауза за начисляване на разходи при изискуем кредит е нищожна, тъй като тази уговорка от договора влиза в пряко противоречие с разпоредбата на чл. 33, ал. 2 ЗПК, съгласно която при забава потребителят дължи само законна лихва. Отделно, от приложените доказателства не се установява кредиторът да е извършил „разходи за действия по събиране задълженията“

Предвид гореизложеното, съдът намира, че са налице предпоставки за частично отхвърляне на подаденото заявление на основание чл. 411, ал. 2, т. 2 и 3 ГПК.

С оглед отхвърлената част от претенциите, заявлението следва да бъде отхвърлено и в частта за разносните над сумата от 17,85 лв. за държавна такса и над 35,70 лв. за юрисконсултско възнаграждение (при определен от съда общ размер на възнаграждението от 50 лв.).

За останалите суми, претендирани със заявлението по чл. 410 ГПК, следва да бъде издадена заповед за изпълнение.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, подадено от „(фирма)“ ЕООД **в частта**, с която се претендира сумата от 160,01 лв. – представляваща неплатени дължими такси по Договор за кредит „Бяла карта“ № ***_***, сключен на 17.02.2021 г. между длъжника и „(фирма)“ ООД, вземанията по който са прехвърлени от последния на заявителя с договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 31.03.2022 г., **както** и за сумата **над 17,85 лв.** до пълния дължим размер **от 25** за платена държавна такса и за сумата **над 35,70 лв.** до пълния размер **от 50 лв.** - юрисконсултско възнаграждение.

Разпореджането подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____